

Die Noël Stories

Die Elwe en die Skoenmaker

Hierdie verhaal is een van 'n groot aantal Duitse volksverhale wat deur die Grimm broers in die vroeë 1800's versamel was. Soos in Ou Pierre se Kersfeesbesoekers is die held van hierdie bekende volksverhaal 'n skoenmaker. Net hierdie keer is dit die skoenmaker self wat op moeilike tye geval het.

Gelukkig daag 'n paar elwe op en help om die skoenmaker se besigheid te red, maar wanneer hy en sy vrou probeer om die geheimsinnige wesens terug te betaal, laat die elwe hulle in die steek. Danksy die egpaar se volgehoue harde werk, floreer hul besigheid egter. Ek hou van die idee dat dit hul menslike vasberadenheid en ordentlikheid is wat hul besigheid gered het, nie net magiese elf lassings nie, nie waar nie?

Eendag Lank Gelede

Daar was 'n skoenmaker wat hard gewerk het en baie goeie skoene gemaak het. Heeldag het hy in sy winkel geswoeg, maar tye was moeilik, en hy het al hoe armer geword.

Uiteindelik het die aand aangebreek toe hy 'n paar skoene uit sy laaste stukkie leer uit gesny het. Hy het die stukke op sy bankie neer gelê want dit sou beter wees om vroeg in die oggend as die lig beter was om alles gereed gehê, insluitend die naalde en gare.

“Ek gaan nooit weer ’n paar skoene kan maak nie,” het hy gesug terwyl hy die hortjies oor die winkelvenster sit. “Wanneer ek dit verkoop, moet ek al die geld gebruik om kos vir my gesin te koop, en daar sal niks oorbly vir nog leer nie. Ou skat, wat gaan ek doen?”

Die volgende oggend het hy met 'n swaar hart wakker geword en hartseer na sy bank gegaan. Tot sy verbasing het hy, in plaas van die hoop leerstukke, die mooiste paar skoene gekry, pragtig vasgewerk met die kleinste, netjiesste stekies wat hy nog gesien het. Die skoenmaker was nogal verwar, maar hy het sy hortjies afgehaal en die skoene in die winkelvenster gesit.

Hy het nog gewonder wie hulle kon gemaak het toe die deur oopgaan en 'n ryk ou heer inkom. Hy wou die skoene koop en het die skoenmaker vier keer soveel aangebied as wat hy ooit in sy lewe vir 'n paar skoene betaal het.

Die skoenmaker was verheug. Hy het reguit gehaas om meer leer en genoeg kos te koop om sy gesin vir 'n paar dae te voed.

Daardie aand sit hy by sy bank en sny twee paar skoene uit van die nuwe leer. Hy het die stukke soos voorheen neer gelê, gereed om die volgende dag aan mekaar te werk.

Die oggend was hy nog meer verbaas om twee pragtige pare skoene op die bank te kry. "Wie kan dit wees," het hy gewonder, "wie werk so vinnig en gee sulke klein stekies in hul naaldwerk?"

Weer het hy die skoene in die winkel venster gesit, en ryk mense wat nog nooit sy winkel besoek het nie, het ingekom en het baie geld daarvoor betaal.

Die skoenmaker het weer weg gegaan en nog leer gekoop en nog skoene uit gesny. Elke aand vir weke het dieselfde ding gebeur.

Twee pare, soms vier pare, is in 'n nag gemaak, en die skoenmaker was gou oor die hele dorp bekend vir sy uitstekende skoene.

Maar hy het steeds geen idee gehad wie die skoene maak het nie, en hy het dag vir dag meer nuuskierig geword.

Een aand kon hy dit nie meer verdra nie, en hy en sy vrou het wakker gebly en van agter die deur geloer om te sien wie hulle hulpvaardige nagbesoekers was.

Toe die horlosie middernag slaan, het hulle 'n geskarrel by die venster gehoor en gesien hoe twee mannetjies deur die hortjies druk.

Hulle het na die bank toe gegaas, 'n stel klein gereedskap uit hul werksak gehaal en het met die naaldwerk begin.

Die skoenmaker en sy vrou vryf hul oë om seker te maak hulle droom nie, want die mannetjies was niks groter as die skoenmaker se naalde nie!

Die elwe – want dit is wat hulle was – het hard gewerk tot net voor dagbreek, toe drie pragtige pare skoene reg op die bank staan.

Toe het hulle hul gereedskap weggepak, die gemors skoongemaak en verdwyn soos hulle gekom het.

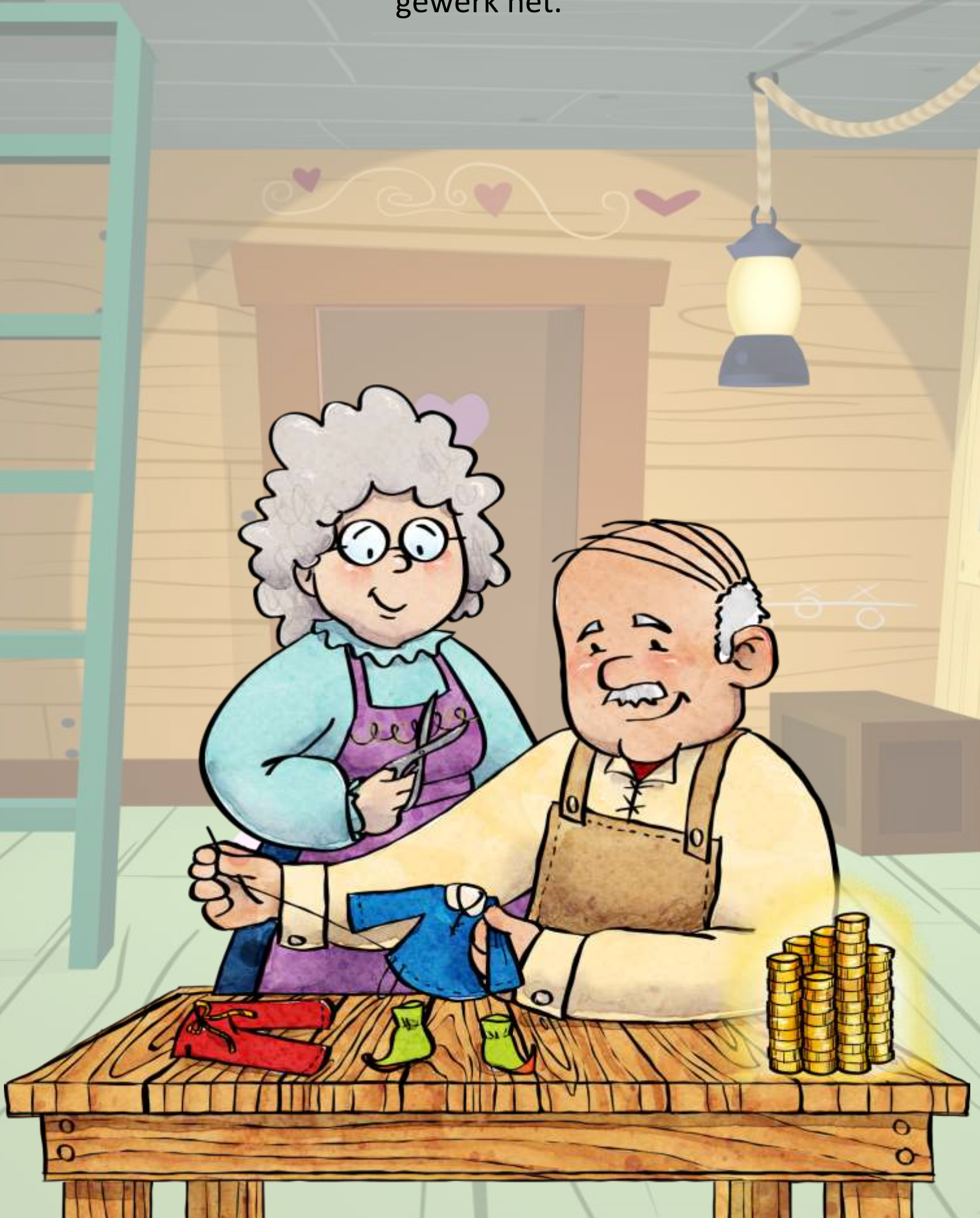
Toe die skoenmaker en sy vrou van hul verbasing herstel
het, het hulle gewonder hoe hulle hul dankbaarheid aan
die elwe kon betoon.

Aangesien dit net voor Kersfees was, het die skoenmaker se vrou voorgestel dat hulle 'n paar klein klerdjies moet maak as geskenke vir die rare kêrels.

So, die volgende dag het sy haarself besig gehou met die maak van twee baadjies en twee broeke, terwyl die skoenmaker twee piepklein paar skoene aan mekaar gewerk het.

Op Oukersaand het hulle die geskenke op die skoenmaker se bank neergesit saam met twee klein glasies wyn en 'n bordjie koekies en beskuitjies.

Daardie aand het hulle weer wag gehou.

Die elwe het by die winkel ingeklim en op die bank geklim
soos hulle voorheen gedoen het.

Toe hulle die klein groen baadjies en broeke en die klein skoene sien, het hulle geskree en gesprong van blydschap.

Hulle trek die klere aan; hulle het die wyn gedrink en die kos geëet, toe verdwyn hulle blitsvinnig.

Na Kersfees het die skoenmaker nog skoene uitgesny en die stukke op sy bank gelos, maar die elwe het nooit terug gekom nie.

Hulle het geweet die skoenmaker en sy vrou het hulle gesien omdat die klere presies die regte grootte was – en elwe hou nie daarvan om deur mense gesien te word nie.

Die skoenmaker het nie regtig omgee nie, want sy winkel was nou so bekend dat hy baie klante gehad het.

Sy steke was nie so netjies soos die elwe se steke nie, maar niemand het 'n verskil opgemerk nie.

Hy en sy gesin was nooit weer arm nie, en elke jaar daarna op Oukersaand het hulle om die vuur bymekaar gekom en 'n heildronk gedrink op die klein elfies wat hulle gehelp het in moeilike tye.

Die einde

THINK

DIGITAL ACADEMY

